

Konečně šťastní

Zuzana Blahoutová

Seděl na hraně střechy nejvyššího paneláku ve městě a přemýšlel. Je opravdu takový zbabělec, jak o něm všichni tvrdí? Kamarádi, spolužáci, rodina, mají snad všichni pravdu? Poslouchá pořád to samé.

- „Jak to, že nechceš zkusit trávu? To se zase bojíš?“

- „Proč si s námi, kurva, nedáš panáka? Jsi snad ten největší srab v okolí?“

Tak často tohle od svých kamarádů poslouchal. A ve škole to bylo to samé v bledě modré. Jen slova byla trochu jiná, ale přesto stejná.

- „Jak? Jako že nepůjdeš za školu? Se snad bojíš, že nás chytí? Ty jsi fakt zbabělec!“

- „Jak to, že jsi mi nevyfotil zadání testu, když jsem chyběl? Větší srágorku než tebe neznám!“

A nejhorší bylo, když to říkali i lidé, kterým věřil, o kterých si myslel, že takoví nejsou. Ale tohle všechno se dalo zvládnout, tolik času s nimi zase netrávil, snažil se jejich řeči vypouštět, neposlouchat je. Ne, to nebylo to nejhorší. To, proč teď byl tam, kde byl a přemýšlel o všem. To nejhorší, co trhalo jeho srdce na kousky, bylo tam, kde by se měl každý člověk cítit dobře, kam se lidi chodili schovávat před zlým světem venku. To pravé utrpení zažíval doma.

Když si na to vše vzpomněl, začaly mu po tváři kanout slzy. Opět slyšel výčitky, které přišly, když udělal něco jinak, než si oni představovali. Ta zraňující slova o tom, jak za vše může on. To kvůli němu musí snášet jeho přítomnost, on jí jejich jídlo, používá jejich... tak těžce vydělané peníze. On je připravil o jejich milované, to on svojí zbabělostí zničil celou rodinu. Na ten osudný den nikdy nezapomněl. A nikdy nezapomene. Vrací se mu totiž každou noc v nočních můrách.

Seděl jsem na posteli ve stanu uprostřed lesů a brečel do telefonu. „Maminko, já už tu nechci být. Chci domů. Že si pro mě s tatínkem přijedete?“ posmrkával jsem a doufal v kladnou odpověď. „Ale zlatíčko, přeci to tam nemůže být tak hrozné, ne?“ ptala se a v pozadí jsem slyšel, jak se taťka ptá, co se děje. „Je to tu opravdu hrozné, všichni jsou na mě oškliví a nemám tu žádné kamarády, tvrdí, že jsem divný.“ Podíval jsem se do malého zrcátka, abych zahlédl jedno oko zelené a druhé modré, opět jsem se rozplakal. „A co tvůj bratranec, slíbil, že se o tebe postará a skamarádí tě se svými přáteli...“ Když se zmínila o bratranci, zamračil jsem se. „Ten se směje taky a je na mě zlý, říkal, že jsem ostuda rodiny a nemám se k němu vůbec hlásit. A když jsem řekl vedoucímu, že se mi tu nelíbí, tak mě odbyl, ať si zvykám, v životě to tak prý chodí.“ S hořkostí na rtech jsem se zase rozbrečel. „Dobře, miláčku, ...my pro tebe přijedeme, hezky si sbal a počkej na nás.“ Šťastně jsem se usmál, za chvíli už budu pryč, maminka a tatínek mě vezmou určitě do cukrárny a užijeme si den. „Děkuju, maminko, mám vás moc rád a pozdravuj tatínka, už se na vás těším.“ Z jejího hlasu jsem uslyšel úsměv, když se loučila. „My tebe taky, zlatíčko, tatínek tě zdraví a oba posíláme pusinku, brzy se uvidíme. Ahoj.“ S radostí jsem odpověděl. „To já vám posílám tisíce pusinek. Ahoj.“ Měl jsem poprvé po týdnu radost, to jsem totiž ještě netušil, že se ten den promění v nejhorší den mého života. Když rodiče přijeli, vyřídili můj odjezd s vedoucími, naložili věci a mě a vydali jsme se na cestu domů. Venku se ochladilo, potemnělo a mraky hrozivě svíraly oblohu. Uprostřed cesty se spustila obrovská bouřka, tak typická pro léto. Asi po půl hodině jízdy řekl tatínek, že na nejbližším příhodném místě zastavíme a počkáme, než se počasí uklidní. Sotva to dořekl, ze zatáčky se vyřítil kamion, který na

kluzkém asfaltu dostal smyk, a smetl nás do příkopu. Jako poslední si z té chvíle pamatuji, jak oba rodiče vykřikli mé jméno. Pak jsem se probral v nemocnici.

V nemocnici jsem se dozvěděl, že jsem byl tři měsíce v bezvědomí. Zlomená ruka a noha se mi za tu dobu vyléčily, ale po chvíli zbytečných řečí lékařů přišla ta největší, nejhorší rána. Ani jeden z rodičů nehodu nepřežil. V tu chvíli se mi zhroutil celý svět.

Přemýšlel. Uvažoval o tom, jestli nemají náhodou všichni pravdu. Možná mají, jinak by určitě sebral odvahu a postavil se tomu, vyvrátil jim to. Už toho měl plné zuby, nevěděl, co dělat. ....
A v tu chvíli přišel nápad. Proč to prodlužovat? Existuje místo, kde by mohl být konečně šťastný s těmi, co ho mají rádi.... Rozhlédl se kolem, usmál se. Měl krásný výhled, panelák stál na okraji města a střecha poskytovala výhled na celé město a jeho okolí. Vykouzilo mu to úsměv na tváři, byl to krásný výhled, klidný a nevinný.

Postavil se k okraji střechy. Zády k městu, které žilo svým vlastním životem. Zhluboka se nadechl, do ticha zamumlal modlitbu na rozloučenou. „Maminko, tatínku, za chvíli budeme všichni spolu a konečně šťastní.“ A s výdechem udělal krok vzad. Do prázdna.